

עבודה. הח"כ לשעבר עמוס הדר הר ח"כית שושנה ארבל-אמולונינו. הח"כ אריק נחמקין ומי שתמנה למזכיר חברת העובדים דני רוזווליו. פעלו בשיתוף פעולה מושלם בפרשת הבנייה של הר חברות ההסתדרותיות בגדה-המערבית ור בצרפת-עזה.

הברית הזאת כוללת גם את שני הר ח"כים שפרשו מהליכוד, אמנון לין ר יצחק פרץ. גם הם אנשי רפ"י לשעבר. היא עשויה לכלול את הח"כית עדנה

סולודר, שהיא נץ קיצוני, מן הקיבוץ המאוחד ואת הח"כ מיכאל ברזוהר. גם הוא יוצא רפ"י. המכנה המשותף לכו"לם: הרצון לסלק מן המפלגה את הר יונים הרדיקליים ביותר, כיוסי שריד, עדי אמוראי הרב מנחם הכהן, ולחי פטר גם מעולם של מפ"ם ושל שולמית אלוני.

אם יצליחו הניצים בכך, על פי גירר סתם, הם יוכלו להחזיר למפלגה את הח"כים יגאל הרוביץ ואת השר מרדכי

בן-פורת, להגיע לפשרות מרחיקות לכת עם המפלגות הדתיות, ולהתמודד עם הליכוד על הקהל שלו עצמו.

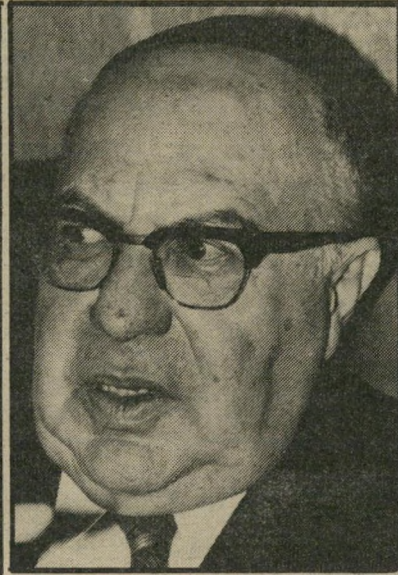
יתכן שברית זאת של רפ"י - אחי דות-העבודה תמצא שיתוף-פעולה בש" לושת המחנות הקיימים. רבים מאנשי לבין תומכים בקו ניצי יותר של המיפ" לגה. פרס לא יוכל לעמוד לבדו נגד כל אנשי רפ"י, שמאן ומתמיד היו תור מכיו הנאמנים, ואילו אליהו שפיירן תמך מאז ומתמיד בסילוקם של יוסי

שריד, של שולמית אלוני ושל מפ"ם. גם במפ"ם העניינים יגיעו. שוב נד" חתה מועצת המפלגה, מתוך חשש למה שעלול לקרות בה. המנהיג הקשיש מאיר יערי פירסם מאמר ניצי חריף בעל" המשמר, והוא זוכה לתמיכת, חוג אר רנים" והח"כ אימרי רון. מאידך, יש כוחות במפלגה התומכים בקו יוני יר, ומתקשים לבלוע את תמיכת המע" רך בהמשך הבנייה בגדה המערבית על- ידי החברות ההסתדרותיות.

המפד"ל: מי אמין לזבולון המר?

דרוקמן

בורג

חוקים ימינה בתוך תנועת בני-עקיבא, כאלה שאינם מקבלים את התפנית הרעיונית שמנסה השר המר לבטא ב" חרדשים האחרונים. אובדנה של תנועת בני-עקיבא, חלילה מוצהרת של התר נועה הזאת ימינה לעבר התחיה, עלולה להיות הקשר שיסבור את גבה של המפד"ל.

אך מאידך יש גם תנועה יונית גדולה בין הצעירים הנוער של המפד"ל. אל אנשי "עזו ושלום" הצטרפו אחרי התר חלטה של מילחמת-לבנון כמה רבנים בעלי מישקל ובעלי-שם, הסוחפים את נוער-הישיבות לעמדות יוניות אמיתיות. גם הזרם הזה אינו נותן אמון רב ב" תפנית הרעיונית של המר. הם סבורים שזוהי תפנית אפורטוניסטית, שנועדה רק להשיג מטרות פוליטיות מידיות. נראה שהאיום של הרב חיים דרוקמן לפרוש מהמפד"ל ולהקים תנועה עצמ" אית הוא רציני עכשיו יותר מתמיד. דרוקמן איבד, למעשה, את כל בעלי- בריתו בצמרת המפלגה. הוא מבודד לחלוטין בעמדותיו הניציות-קיצוניות, ו" הוא חושש שאם תבקש המפד"ל בדמ" תה היום לבקש לה על-היתאנה ניצי אחד או שניים לקראת הבחירות הבאות. לא יהיה זה שמו חיים דרוקמן דווקא.

המפלגה הדתית-לאומית עדיין לא התאוששה מן התבוסה הצורבת שנחלה בבחירות לכנסת העשירית. מסע ההתעוררות, שבראשו עומדים השר זב"ר לון המר והאיש החזק של סיעת המיפ" גה רסאל בן-נתן, נוחל מפלה אחרי מפלה. מי שהיה זקוק להזכחות נוספות לחולשתה של המפד"ל, מצא אותן בשתי פרשות מהתקופה האחרונה: אייכולתה של המפלגה להבטיח גב פוליטי איתן לעיסקת בנק-המיוחד - הבנק הבינ"ל - אחרי, והמחלוקת בין שרי המפלגה ב" יחס לשאלת הרבנות הראשית.

הקמתה מחדש של סיעת ליכוד ר" חמורה בראשותם של יצחק רפאל ור דויד גלאס. גם היא לא מרבה את השלום בשורות המפלגה. הצעירים בר ראשותם של זבולון המר ויהודה בן מאיר חוששים שהסיעה הזאת תנצח את המשך שילטונה של סיעת המיפנה של השר יוסף בורג במפלגה, אך בורג אינו שוכח את הבריתות שערטו בעבר גלאס והמר, כאשר הם העמידו אותו בפני עובדות מוגברות. בורג גם יודע יפה שרסאל נוטר לו טינה.

כמפד"ל גם חוששים מאוד מן הקיטוב הרעיוני החולק וגובר בתוך הדר הר ציר של המפלגה. מחד, יש זרמים

אגודת ישראל: הקרב בין החסידים והמתנגדים

לא קיבלו ייצוג בכנסת, והם יוכלו גם למצוא ביתר קלות שפה משותפת עם המפד"ל. הקו של הרבי מגור, רבם של "החסידים", הוא לאומני קיצוני, ר הוא רואה בדאגה את המגמות הי"ר ניות שבתוך המפד"ל. הוא יהיה מוכן לחתור על האנטי-ציונות המסורתית של אגודת-ישראל למען התקרבות אל הר מפד"ל וחיוק הניצים שבתוכה, עד כדי הליכה משותפת לבחירות של כל המיפ" לגות הדתיות.

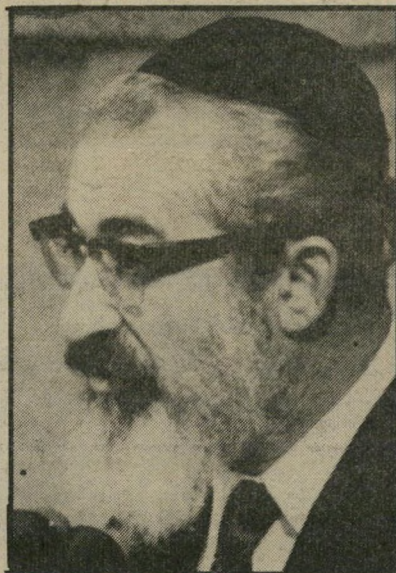
הרב שך, לעומת זאת, מייצג קו יוני עיקבי וברור, ורואה בדאגה את מה שמכנים מקורביו "מגמות משחיות" ב" תוך אגודת-ישראל. אם לא יגיעו שני הרבנים האלה לפשרה, יהיה הפילוג ב" סיעת אגודת-ישראל בכנסת לעובדה מוגברת, כאשר עדיין לא ברור היכן יהיה הרב פורוש.

צד אחר של המחלוקת, הוא היחס להמשך הברית עם הליכוד. אלה הם בעיקר אנשי הרב שך, שהוששים כי המשך הברית הזאת עלול לסכן את עצמ" אותה של אגודת ישראל, ולגרס לה מה שקרה למפד"ל. בנין, פשוט, נותן מהר מדי יותר מדי.

גם באגודת ישראל ממתנינים לתוצאות ועדת החקירה.

שפירא

לוריון

המחלוקת במפלגה הדתית הר זאת בין הרב אליעזר שך ובין הרבי מגור היא עמוקה מאוד, ובפעם הראשונה נשמעים דיבורים גלויים לח" לוסין על פילוג אפשרי.

המחלוקת אינה רק לשם שמיים: הר סידי הרבי מגור, שניצגים הבולט בכנסת הוא אברהם שפירא, טוענים בגלוי שהם מקפוחים בחלוקת הכספים לישיבות, ל" עומת תלמידי-הישיבות של הזרם האחר, שניצגים בכנסת הוא שלמה לוריון. הר ח"כ הוותיק הזה עומד בראש ועדת הכספים רבתי-ההשפעה, ומנווט את כספי המחלוקת קודם כל לישיבות שהוא חפץ ביקרן.

בינתיים ניצב הח"כ מנחם פורוש ל" צידו של שלמה לוריון, אך ברית זאת אינה מובטחת לאורך זמן. חסידו גור יודעים, שלפורוש יש מקורות מימון מר שלו למען ישיבותיו, ואם הם יבטיחו לו יותר מלוריון, הוא יוכל להפיר את הברית.

הצד השני של המחלוקת נעוץ בירי בות ארוכת הימים שבין "החסידים", שמקורם בזרם דתי שיצא מדרומה של פולין, ובין "המתנגדים" מליטא, המיי צינים קו מתון ומסורתי יותר. החסידים קרובים יותר לפועל-אגודת ישראל, ש"

תמ"י: הגל נגמר

מקימי המפלגה כבר איבדו את רוב אשלייתיהם, אם לא את כולן. הם אומנם הצליחו לסדר משרות בשפע לעסקנים שלהם, בדיק כמו שעשו המפלגות האחרות, אך בכך מסתכמות ההצלחות. הגל שעורר המישפט של אהרון אבו-חצירא היה נמוך מדי, והוא אינו מצליח לאחד את התנועה, על הכוחות השונים המתרוצצים בתוכה.

באופן מפתיע, עשויה ההתפלגות בתוך תמ"י להיות דומה לזו שבתנועת התחיה: בין חילוניים ובין חובשי כיפות. אך בשעה שברור לאן יוכלו חובשי הכיפות אבו-חצירא ובן-ציון רובין לחזור - אל המפד"ל - לא ברור מה יעשו אהרון אוון ובנימין בן-אליעזר. אולי תסכים מפלגת העבודה לקבל אותם.

תל"ם: כמו עם בן-גוריון

כל טעם קיומה העצמאי של התנועה המזרחית הזאת של פליטי רפ"י ור"ש ניטל ממנה כשפטר מייסדה ומנהיגה, משה דיין. יגאל הרוביץ ומרדכי בן-פורת כבר היו פעם במצב דומה, כאשר הסתלק מהם דויד בן-גוריון והותיר אותם ביחד עם עסקנים אחרים מלינה ב".

דווקא יגאל הרוביץ, שאינו חבר בממשלת בנין הנוכחית, קרוב לליכוד הרבה יותר מחברו, שהוא שר בממשלה, ומבטא שם עמדות מתונות-יחסית. במקום או במאחור, אך בכל מיקרה לפני הבחירות לכנסת ה"11, יצטרפו השניים להחליט על דרכם, ולא מן הנמנע שדרכיהם ייפרדו: הרוביץ יצטרף לליכוד, ואילו בן פורת יחפש דרך אל מפלגת העבודה, ואולי למפלגת מרכו.

התחיה: הרוב לחרות

בתחיה כבר אין לאיש אשליה, שיש למפלגה הזאת, "מה למכור" אחרי הנסיגה מסיני. אין שום תבדל של ממש בין התחיה ובין חרות בכל מה שנוגע לאי-נבונות לאסיה כלשהי מן הגדה המערבית. במצב הזה יפרוץ החיכוך המתח בין החילוניים ובין חובשי הכיפות הסרוגות בתנועה. גאלה סון יוכל נאמן ילחצו להצטרפות לתנועת חרות לקראת הבחירות לכנסת הבאה, ואילו תנו פורת, אם הוא יבקש לגייס את הלאומניים-הדתיים שבתנועות ובנוער של בני עקיבא, יבקש ליצור ברית עם חיים דרוקמן, כאשר הוא פרוש מהמפד"ל.

רמו למה שעשוי להתהוות, היא פרישתם של צחי הנגבי, בנה של גאלה כהן, וחבריו. הם יחפשו כבר עכשיו את הדרך לתנועת החרות.